

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně – Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích**, občanské sdružení se sídlem Brno – Kníničky, U Luhu 23, IČ: 26653486, zast. Mgr. Ludkem Šikolou, advokátem se sídlem Brno, Dvořákova 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.2.2009, č.j. MV-10081-3/ODK-2009,

t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Podáním došlým Krajskému úřadu Jihomoravského kraje dne 23.12.2008, označeným jako „*Zadost o informace dle zákona 106/99 – emailova korespondence ing. Venclíka – 2*“ žalobce požádal o:

- a) předání kopií emailové veškeré korespondence radního Ing. Venclíka, a to za období od 1.9.2008 do 23.12.2008,
- b) sdělení, které emailové schránky jsou na JMK zřízeny pro Ing. Venclíka,
- c) sdělení, které emailové schránky jsou na JMK zřízeny pro sekretariát Ing. Venclíka.

Žalobce upřesnil, že emailovou korespondencí rozumí veškerou emailovou korespondenci přijatou i odeslanou, a to pro všechny emailové schránky, které jsou na JMK zřízeny pro Ing. Venclíka a jeho sekretariát, jakož i emailovou korespondenci adresovanou dotyčnému a doručenou na emailové adresy posta@kr-jihomoravsky.cz, podatelna@kr-jihomoravsky.cz.

Závěrem žalobce upozornil, že emailová korespondence odesílaná z JMK i emailová korespondence přijatá na JMK je nepochybně korespondencí úřední a jako taková podléhá archivaci podle zákona.

Rozhodnutím ze dne 15.1.2009, sp.zn.: S-JMK 165304/2008 OKP Jihomoravský kraj, Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „povinný subjekt“) v souladu s ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) žalobci poskytl požadované informace, respektive sdělil následující:

K informacím požadovaným žalobcem pod bodem a) povinný subjekt sdělil, že nemá k dispozici žádnou e-mailovou korespondenci Ing. Venclíka za období od 1.9.2008 do 23.12.2008, kterou by bylo možno považovat za korespondenci vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje, resp. za informace, které je Jihomoravský kraj jako povinný subjekt povinen poskytovat žadatelům na základě zákona č. 106/1999 Sb. Taková korespondence adresovaná Ing. Venclíkovi nebyla doručena ani na emailové adresy posta@kr-jihomoravsky.cz, podatelna@kr-jihomoravsky.cz.

Pro úplnost povinný subjekt doplnil, že zálohování, resp. archivace e-mailových schránek hejtmana, členů Rady Jihomoravského kraje, je na jejich vlastním uvážení, resp. není centrálně řízena (automaticky se nearchivuje). E-mailová korespondence Ing. Venclíka není povinným subjektem evidována v oficiálním protokolu a tudíž se nejedná o informace úředního charakteru. Tyto informace nepodléhají spisové službě a archivnictví. Uzavřel, že takováto korespondence se dá považovat za neformální korespondenci osoby, jež není orgánem povinného subjektu, resp. Jihomoravského kraje a sama o sobě za povinný subjekt zpravidla nejedná ani není sama povinným subjektem.

K informaci, kterou žalobce žádal pod bodem b) povinný subjekt uvedl, že pro člena Rady Jihomoravského kraje Ing. Milana Venclíka je zřízena emailová adresa venclik.milan@kr-jihomoravsky.cz.

K žádosti uvedené pod bodem c) povinný subjekt sdělil, že pro sekretariát člena Rady Jihomoravského kraje Ing. Milana Venclíka není zřízena žádná další emailová adresa.

Závěrem žádosti povinný subjekt k názoru žadatele, že „*nepochybně veškerá emailová korespondence odeslaná z JMK, tak i přijatá JMK je úředního charakteru*“ konstatoval, že v případě obdržení pošty (stížnosti, petice, žádosti o poskytnutí informací, jiná úřední písemnost, apod.) do osobní poštovní schránky uživatele, je tento povinen písemnost řádně zaevidovat. Zejména u přijaté pošty v osobních schránkách tvoří větší část spamy „nevyžádaná pošta“, kterou z velké části odstraňuje antispamové řešení. Následně je pak na uživateli, aby zhodnotil dle obsahu o jakou informaci se jedná a rozhodl o jejím následném vyřízení. Úřední pošta a jiná podání jsou posílány zejména na elektronickou podatelnu nebo na oficiální komunikační adresu posta@kr-jihomoravsky.cz nebo podatelna@kr-jihomoravsky.cz. Osobní schránky nemají sloužit pro úřední komunikaci.

Dne 2.2.2009 podal žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu podle ust. § 16a zákona č. 106/1999 Sb. stížnost. V podané stížnosti žalobce předně nesouhlasil se způsobem vyřízení bodu a) jeho žádosti. Žalobce poukázal na ustálenou judikaturu (konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Praze sp.zn. 44 Ca 179/2002) k definici pojmu informace, které se vztahují k působnosti povinného subjektu ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., podle které se jedná o všechny dokumenty, které u povinného subjektu prostě „*leží*“.

Tvrdil, že povinný subjekt nepopírá, že do předmětných emailových schránek byla doručena v daném období elektronická pošta a že tyto schránky byly funkční. Dle žalobce je tedy povinný subjekt povinen vydat vše, co bylo doručeno do předmětných emailových schránek, pokud neexistuje zákonný důvod, že část požadované informace lze odepřít. K tomu poukázal na ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a tvrdil, že povinný subjekt měl vydat

rozhodnutí o odepření, pokud k odepření byly zákonné důvody, jinak byl povinen vydat celou informaci bez omezení. Protože povinný subjekt nevydal informaci úplnou a část informace prokazatelně nevydal, porušil tím ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Na poskytnutí plné informace žalobce trval. Tvrdil, že každá emailová korespondence přijatá na oficiální adrese je primárně pokládána za oficiální-úřední korespondenci, a pouze sekundárně lze akceptovat, že minorita přijaté-odeslané korespondence je korespondencí osobní. Dle žalobce je nutné zvážit na základě jakého ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. je možné tuto sekundárně (minoritně) přijímanou/odesílanou korespondenci žadateli odepřít. V každém případě se však jedná o částečné odepření informace a je nutné vydat rozhodnutí. Není tedy v dané situaci možné prostě uvést, že informace ve smyslu § 3 odst. 3 neexistují a zaslat pouhé sdělení.

Na okraj uvedl, že využití oficiálních emailových stránek organizace i pro soukromou korespondenci, tj. souběh služební-úřední a privátní korespondence, byl nesčetněkrát řešen ve světě a široce přijímaným postupem je, že organizace má vždy plný nárok na kompletní obsah služební emailové schránky a zaměstnanci jsou upozorňováni, že např. v případě jakéhokoliv vyšetřování (interního i orgány činnými v trestním řízení) může dojít k odebrání celého počítače používaného vyšetřovanou osobou a že na obsah služební emailové schránky se nevztahuje žádná ochrana na doručovanou osobní poštu. Nelze tedy akceptovat, že osobní emailové schránky poskytnuté organizací a např. označené jménem zaměstnance jsou privátním vlastnictvím osoby, ale naopak jedná se o komunikační prostředek financovaný v daném případě plně z veřejných finančních zdrojů a jako takový plně podléhající režimu zákona č. 106/1999 Sb., stejně jako kterákoliv jiná část povinného subjektu.

Žalobce žádal, aby žalovaný dodržel zásadu materiální pravdy a přesvědčil se o tom, že bude vydána veškerá přijatá i odeslaná emailová korespondence a aby nadřízený orgán konal v souladu se zásadami správního řádu, a tedy vyslal odborníka na IT technologie, který by místním šetřením u povinného subjektu zajistil naplnění zásady materiální pravdy.

Zdůraznil, že i vytištěná emailová korespondence zůstává emailovou korespondencí. Emailová korespondence je navíc uchována v systému emailové korespondence a zálohována a archivována. Není pravdou, že získání informace ze zálohových a archivních kopií po vymazání emailu uživatelem v jeho emailové schránce není vytvoření nové informace, naopak je to tatáž informace, jen uložená na jiném místě. Není podstatné, zda povinný subjekt poskytne emaily přímo z uživatelské schránky uživatele, nebo z jiného místa systému elektronické pošty u povinného subjektu. Všechny tyto kopie jedné a téže informace jsou zcela identické. Rovněž poukázal na to, že žádná osoba, které je částí povinného subjektu, nemá právo sama bez dalšího ničit informace. Není totiž ponecháno na vůli jednotlivých osob, jak informace ničit, ale toto je podřízeno archivnímu a spisovému řádu a zejména principům materiální pravdy, což je princip, který se uplatní i tam, kde se správní řád v celé své šíři neuplatní nebo dokonce i v situacích, kdy zákon konstatuje, že se správní řád neuplatní.

Závěrem žalobce poukázal na ust. § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a uvedl, že pokud je informace - emailová korespondence, uložena kdekoli v rámci povinného subjektu, pak je stále informací. Je tedy nepodstatné, zda je informace uložena na disku osobního počítače zaměstnance povinného subjektu, na centrálním serveru povinného subjektu nebo v archivním-zálohovém systému. Rovněž je naprosto nepodstatné, zda je informace obtížně nebo lehce získatelná, ale podstatné je pouze, že existuje. Konečně je naprosto nepodstatné, i zda k předání informace žadateli stačí akce osoby se základním vzděláním nebo zda ke získání existující informace je třeba činnosti vysoce specializovaného odborníka na počítačové technologie. Podstatné je, že informace existuje, a tedy musí být vydána.

Namítal, že formulace o tom, že emailová korespondence Ing. Venclíka není archivována v oficiálním protokolu je zmatečnou formulací, neboť termín „*oficiální protokol*“ není termínem dle zákona č. 106/1999 Sb., který by jakkoliv umožňoval povinnému subjektu se vyvinut z toho, že neposkytne požadovanou informaci. Tuto formulaci povinného subjektu

žalobce zcela odmítl. Naopak dle žalobce tato formulace povinného subjektu dokládá, že u povinného subjektu ani po roce nebyla učiněna náprava ve věci spisové a archivní služby a proto žalobce podal rovněž podnět k zahájení dozoru na JMK v dané věci.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil postup povinného subjektu - Jihomoravského kraje - při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací vedené povinným subjektem pod sp. zn. S-JMK 165304/2008 OKP.

V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný k námitce „*totální informační povinnosti povinného subjektu*“, nejprve zabýval pojmem „*informace, vztahující se k působnosti povinného subjektu*“ ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Dle žalovaného informacemi, vztahujícími se k působnosti povinného subjektu, je třeba v kontextu čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) rozumět informace o činnosti povinného subjektu. Povinné subjekty ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. mají tedy nepochybnou povinnost poskytnout informace, vztahující se k jejich činnosti ze všech zákonem předpokládaných oblastí působnosti povinných subjektů, tedy takové informace, jimiž v souladu s danou působností disponují, nebo které mají v souladu s danou působností povinnost mít.

Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že pokud email u povinného subjektu tzv. „*leží*“, jedná se vždy bez dalšího o informaci ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. V posuzovaném případě je třeba odlišit informace, které má k dispozici kraj, jakožto povinný subjekt, tj. informace týkající se činnosti kraje v samostatné působnosti, a informace, které má k dispozici člen rady kraje, např. jakožto politik či soukromá osoba a které s činností povinného subjektu věcně nesouvisejí, přestože byly doručeny či odeslány prostřednictvím emailové schránky zřízené pro člena rady kraje povinným subjektem. Dle názoru žalovaného je pro posouzení, zda je ve vztahu k informaci obsažené v emailové korespondenci člena rady kraje dána informační povinnost povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb., relevantní především věcná stránka informací v emailové korespondenci a jejich souvislost s obecnou působností, resp. činností povinného subjektu. V případě, kdy v rámci povinného subjektu jsou k dispozici informace, které se věcně nevztahují k jeho působnosti, není povinen u takové informace poskytovat postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., přitom za takové informace je třeba považovat i soukromou neformální emailovou korespondenci, byť vedenou členem rady kraje, která se netýká činnosti kraje, v posuzovaném případě pak činnosti kraje v samostatné působnosti. V daném případě tedy není právně relevantní, zda byla elektronická korespondence Ing. Venclíka uskutečněna prostřednictvím emailových schránek, zřízených pro Ing. Venclíka, osobně či případně pro jeho sekretariát krajem, popř. dokonce prostřednictvím oficiální emailové adresy kraje či elektronické podatelny, nýbrž skutečnost, zda se jednalo o korespondenci týkající se působnosti kraje - tj. adresovanou kraji či odeslanou jménem kraje nebo o korespondenci adresovanou Ing. Venclíkovi či odeslanou Ing. Venclíkem, při níž tento vystupoval svým jménem a obsah korespondence se netýkal činnosti v samostatné působnosti povinného subjektu. Ve spisu povinného subjektu je v tomto smyslu založeno sdělení Ing. Venclíka potvrzující, že z uvedeného období nemá žádnou emailovou korespondenci vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje.

V posuzovaném případě se žalovaný k námitce žalobce zabýval rovněž otázkou, zda je povinností Jihomoravského kraje mít veškerou korespondenci člena rady kraje, zejména s ohledem na předpisy upravující spisovou službu a archivaci a předpisy trestního práva. Žalovaný dospěl k závěru, že takovou povinnost obecně nelze pro povinný subjekt z právních předpisů dovodit, a to ani z předpisů upravujících vedení spisové služby a archivaci, ani z předpisů trestního práva. K tomu poukázal na ust. § 2 písm. d) a ust. § 66 odst. 2 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o archivnictví“) a ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 646/2004

Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, z nichž žalovaný dovodil, že předpisy, vztahující se k vedení spisové služby, předpokládají, že původci mohou být doručeny či u původce mohou být vytvořeny dokumenty, které nejsou úředního charakteru a takové dokumenty pak nejsou v rámci spisové služby evidovány a tudíž ani v tomto systému „zálohovány“, ať už v podobě elektronické či v podobě listinné. Rozhodující je zde věcný obsah dokumentu tj. jeho úřední či neúřední charakter.

Dokumentem neúředního charakteru přitom zcela zřejmě může být např. interní emailová komunikace mezi nadřízeným a podřízenými či soukromé sdělení adresované uživateli emailových schránek. K tomu poukázal na zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o elektronickém podpisu“), který stanoví, že pokud ze zvláštních právních předpisů vyplývá pro orgány veřejné moci povinnost přijímat a odesílat datové zprávy se zaručenými elektronickými podpisy, založenými na kvalifikovaných certifikátech vydaných akreditovanými poskytovateli certifikačních služeb (dále jen „uznávaný elektronický podpis“), jsou orgány veřejné moci povinny provozovat jednu nebo více elektronických podatelen. Pro příjem dokumentů úředního charakteru, a to zejména (ale nikoliv výhradně) dokumentů opatřených uznávaným elektronickým podpisem, je tedy primárně určena elektronická podatelna. Povinný subjekt přitom ve svém sdělení označil jako oficiální komunikační adresy určené pro korespondenci úředního charakteru emailové adresy posta@kr-jihomoravsky.cz a podatelna@kr-jihomoravsky.cz. Z rozhodnutí povinného subjektu vyplývá, že emailová schránka zřízená pro Ing. Venclíka (venclik.milan@kr-jihomoravsky.cz) naopak nebyla povinným subjektem určena jako elektronická podatelna a není povinným subjektem jako taková provozována. Nicméně v rámci svých vnitřních předpisů povinný subjekt zajistil i zaevidování dokumentů úředního charakteru, které by případně do takové emailové schránky byly doručeny a žalobci sdělil jako doprovodnou informaci, že v takovém případě je uživatel emailové schránky povinen dokument řádně zaevidovat do systému spisové služby. V této souvislosti není dle žalovaného rozhodné, zda v rámci evidence dokumentu do systému spisové služby dochází k tisku emailové zprávy a jejích příloh, či zda je možné zprávu a její přílohy do systému spisové služby přidat jako elektronický dokument. Z předpisů upravujících vedení spisové služby tedy plyne pro povinný subjekt pouze povinnost zajistit řádné nakládání s dokumenty úředního charakteru, a to včetně skartačního řízení, nikoliv povinnost vést veškeré vlastní či doručené dokumenty.

Námítku žalobce, dovozující pro povinný subjekt povinnost mít veškerou emailovou korespondenci, včetně té z osobních emailových schránek zaměstnanců povinného subjektu nebo členů jeho orgánů, z předpisů trestního práva, žalovaný odmítl. Dle žalovaného o důkazním materiálu lze případně hovořit až v situaci, kdy orgány činné v trestním řízení začnou konat, nikoliv obecně a priori předem. Navíc by takový výklad vedl k popření výše uvedených zásad vedení spisové služby a tudíž např. dovedeno do důsledků k nutnosti účasti orgánů činných v trestním řízení při skartačním řízení u povinného subjektu, aby bylo možno vyhodnotit z hlediska trestního práva obsah dokumentů, které se nestanou archiváliemi a budou skartovány. Proto je třeba vyjít ze skutečnosti, že povinný subjekt nemá obecně povinnost vést veškerou emailovou korespondenci členů Rady Jihomoravského kraje. Z tohoto hlediska se tedy v posuzovaném případě nejedná ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. o informace, které musí mít povinný subjekt k dispozici.

Jestliže tedy povinný subjekt žadateli sdělil, že žádnou žalobcem požadovanou emailovou korespondencí člena Rady Jihomoravského kraje Ing. Venclíka za žalobcem uvedené období, kterou by bylo možno považovat za korespondenci vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje, tj. informaci ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., nedisponuje (a není ani povinen těmito informacemi disponovat), lze v souladu se standardní výkladovou praxí žalovaného považovat za řádné vyřízení žádosti odpovídající sdělení

žalobci. Žádost je tímto sdělením věcně vyřízena, nedochází k jejímu odmítnutí, neboť vzhledem k tomu, že povinný subjekt požadované informace nemá a není povinen je mít, není možno hovořit o odmítnutí poskytnutí informace, když tento postup předpokládá, že povinný subjekt požadovanou informaci k dispozici má či je povinen s ohledem na svoji působnost mít. Proto není v těchto případech nutné vydávat formální rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. Dle názoru žalovaného, může-li principiálně existovat kromě (resp. vedle) oficiální korespondence kraje i neformální korespondence členů orgánů kraje či zaměstnanců kraje, kterou není třeba evidovat v rámci spisové služby kraje, nevznikají v posuzovaném případě důvodné pochybnosti o sdělení povinného subjektu, že nemá k dispozici žádnou emailovou korespondenci Ing. Venclíka, vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje, tím spíše, že povinný subjekt interně (ne)existenci těchto informací ověřil. Uzavřel, že postup povinného subjektu, jak byl popsán v rozhodnutí povinného subjektu, odpovídá výše uvedenému názoru a argumentaci týkající se spisové služby, provozování elektronické podatelny a povinnosti evidovat veškeré dokumenty v rámci systému spisové služby.

K upozornění žalobce, týkající se využití oficiálních emailových schránek organizace pro soukromou korespondenci, žalovaný sdělil, že z postoupeného spisového materiálu zjistil, že povinný subjekt zveřejnil emailovou adresu venclik.milan@kr-jihomoravsky.cz na svých webových stránkách, nicméně tento fakt nemění nic na skutečnosti, že se nadále jedná o osobní emailovou schránku, nikoliv o elektronickou podatelnu nebo oficiální elektronickou adresu povinného subjektu. V žalobcem popsaném případě je vždy třeba zásadně odlišovat nárok organizace na provedení kontroly práce zaměstnance, včetně kontroly využívání prostředků poskytnutých zaměstnavatelem, či případně možnost orgánů činných v trestním řízení zajistit důkazní materiál, na jedné straně a na druhé straně informační povinnost organizace, když ne všechny informace, které organizace v průběhu provedení kontroly zaměstnanců získá, zároveň podléhají povinnosti podle zákona č. 106/1999 Sb., který upravuje poskytování informací vztahujících se k působnosti povinného subjektu. V posuzovaném případě se pak ani nejedná o emailovou korespondenci zaměstnance povinného subjektu, ale o korespondenci člena rady kraje, který svoji funkci nevykonává v pracovním poměru, tedy ani ve stanovené pracovní době, nýbrž po dobu 24 hodin denně a s ohledem na to je ze strany povinného subjektu jistě možné respektovat užívání osobní emailové schránky tohoto člena rady kraje také pro osobní či neformální korespondenci, netýkající se činnosti povinného subjektu.

K tvrzení žalobce, podle kterého nelze akceptovat, že osobní emailové schránky poskytnuté organizací a např. označené jménem zaměstnance, jsou privátním vlastnictvím osoby, žalovaný na výše uvedenou argumentaci, týkající se pojmu „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“ a povinnosti vést emailovou korespondenci člena rady kraje. Žalovaný souhlasil s žalobce v tom, že osobní emailové schránky poskytnuté organizací nejsou privátním vlastnictvím osoby uživatele. Zároveň konstatoval, že pro posouzení, zda jejich obsah je informací podléhající režimu zákona č. 106/1999 Sb., je rozhodující věcný charakter obsahu e-mailů. Podotkl, že doručování soukromých sdělení do osobních schránek, které nejsou primárně určeny k přijímání a odesílání úředních dokumentů povinného subjektu, nelze v praxi zamezit ani technickým opatřením, pokud tato sdělení nemají charakter spamu, a předpisy upravující vedení spisové služby umožňují původcům dokumentů i tuto skutečnost zohlednit. Nakonec ani zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, nevylučuje možnost, aby zaměstnavatel udělil zaměstnanci souhlas k užívání výrobních a pracovních prostředků zaměstnavatele včetně výpočetní techniky a telekomunikačních zařízení pro osobní potřebu zaměstnance. V posuzovaném případě se však jedná o člena rady kraje, který svoji funkci nevykonává v pracovním poměru, a proto se na něj podmínka souhlasu zaměstnavatele s užitím poskytnuté osobní emailové schránky i pro osobní potřebu, nebude vztahovat. Je tedy

třeba respektovat právními předpisy danou možnost povinného subjektu určit pro úřední korespondenci elektronickou podatelnu či případně ještě jinou oficiální emailovou adresu a poskytnout zaměstnancům i členům svých orgánů osobní emailové schránky s tím, že v mezích příslušných právních předpisů povinný subjekt určí, které do těchto osobních schránek doručené dokumenty nejsou považovány za úřední a nebudou evidovány v systému spisové služby. V tomto kontextu je pak zřejmé, že při uložení povinnosti dokumenty úředního charakteru z osobních emailových schránek řádně zaevidovat v rámci spisové služby, není třeba, aby povinný subjekt automaticky při neexistenci povinnosti vést veškeré dokumenty plně zajišťoval zálohování obsahu těchto osobních emailových schránek mimo systém spisové služby, a lze v této souvislosti přisvědčit názoru povinného subjektu, že člen rady kraje není orgánem povinného subjektu a zpravidla za povinný subjekt nejedná, proto jeho osobní schránka nemá sloužit primárně pro úřední komunikaci a korespondence tedy bude mít spíše charakter neformální a osobní, věcně se tedy nebude vztahovat k činnosti povinného subjektu, neboť ten pro přijímání a odesílání úředních dokumentů zřídil a provozuje elektronickou podatelnu.

K poukazu žalobce na zásadu materiální pravdy, žalovaný nad shora uvedené doplnil, že zásada materiální pravdy je jednou ze základních zásad správního řádu. V rámci správního řádu tato zásada upravuje rozsah a způsob zjišťování skutečností, které jsou nezbytné pro provedení úkonu správního orgánu v určité věci. K tomu žalovaný poukázal na ust. § 3 správního řádu a konstatoval, že po posouzení předložené spisové dokumentace dospěl k názoru, že povinný subjekt při vyřizování žádosti žalobce požadavku ustanovení § 3 správního řádu dostal, když požádal o spolupráci při vyřizování žádosti žalobce jak Ing. Venclíka, tak odbor informatiky Krajského úřadu Jihomoravského kraje, jimž postoupil kopii podané žádosti. Žalovaný podotkl, že úprava zásady materiální pravdy v platném správním řádu vyžaduje zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který zajistí, že budou správním orgánem dodrženy zásady upravené v ustanovení § 2 správního řádu, nikoli zjištění přesného a úplného stavu věci v podobě jakési objektivní pravdy. Ze zásady materiální pravdy však nelze dovodit pro povinný subjekt povinnost mít k dispozici veškerý obsah osobních emailových schránek, např. prostřednictvím vytváření záloh veškerého obsahu osobních emailových stránek nebo prostřednictvím jejich tisku, tedy i dokumenty neúředního charakteru, které nepodléhají evidenci v rámci systému spisové služby. Při postupu správního orgánu při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy podle správního řádu totiž budou na straně jedné uplatňovány a na straně druhé brány v úvahu pouze dokumenty úřední povahy a v nich obsažené informace, nikoliv neúřední dokumenty či soukromá sdělení zaměstnanců nebo členů orgánů subjektů, kteří jsou účastníky správního řízení nebo dotčenými osobami při postupu podle části IV. správního řádu.

Pokud jde o požadavek žalobce, aby žalovaný konal v souladu se zásadami správního řádu a tedy vyslal odborníka na IT technologie, odkázal na výše uvedené a konstatoval, že takový postup by v principu znamenal převzetí věci nadřízeným orgánem, což je postup, který je vůči orgánům územních samosprávních celků při výkonu samostatné působnosti výslovně v ustanovení § 16a odst. 6 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. zakázán.

K tvrzení žalobce, že mu nebyla poskytnuta informace, které emailové schránky jsou na JMK zřízeny pro sekretariát Ing. Venclíka, žalovaný uvedl, že ze spisové dokumentace zjistil, že povinný subjekt žalobci sdělil, že kromě emailových adres venclik.milan@kr-jihomoravsky.cz, posta@kr-jihomoravsky.cz a podatelna@kr-jihomoravsky.cz není pro sekretariát člena Rady Jihomoravského kraje Ing. Venclíka zřízena žádná další emailová adresa. Povinný subjekt založil toto své sdělení na vyjádření odboru informatiky Krajského úřadu Jihomoravského kraje, naproti tomu žalobce tvrdil, že vzhledem k tomu, že předmětný sekretariát existuje, má také své emailové adresy, ale neuvádí ani nedokládá, z čeho toto své přesvědčení čerpá, na čem je založeno. Žalovaný po přezkoumání postupu povinného

subjektu dospěl k závěru, že povinným subjektem učiněné sdělení vůči žalobci je třeba považovat za řádné vyřízení žádosti odpovídajícím sdělením žadateli (takové sdělení má charakter doprovodné informace ve smyslu § 3 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.). Žalovaný nemá důvodnou pochybnost o tom, že žadateli byly poskytnuty veškeré informace, které má povinný subjekt k dispozici.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 29.4.2009 ke zdejšímu soudu žalobu. V podané žalobě žalobce nesouhlasil s názory žalovaného. Zdůraznil, že žádostí požadoval pod bodem a) kopii veškeré e-mailové korespondence jednoho z radních povinného subjektu. Žalobce svou žádost neomezil pouze na e-mailovou korespondenci úředního charakteru. V souladu s úplnou informační povinností povinných subjektů (viz. rozsudek sp. zn. 44 Ca 179/2002 Krajského soudu v Praze), tak žalobce požadoval veškerou e-mailovou korespondenci radního za dané období, která je u povinného subjektu k dispozici. Rozdělením požadované korespondence na úřední a neúřední se tak žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval pouze potvrzením postupu povinného subjektu ohledně korespondence úředního charakteru.

Žalobce pochyboval o pravdivosti sdělení, že by za požadované období neexistoval jediný e-mail odeslaný či přijatý náměstkem hejtmana, radním a zastupitelem JMK Ing. Venclíkem, ať už na oficiální komunikační adresy nebo na osobní komunikační adresu. Dle žalobce povinný subjekt není autoritativně schopen ověřit pravdivost tohoto sdělení. Pokud by za dané období existovala korespondence radního, která by byla pouze neúředního charakteru, mělo být poskytnutí této korespondence odepráno v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. (povinný subjekt byl povinen vydat odůvodněné rozhodnutí o té části informace, kterou odpírá) nebo tato měla být žalobci poskytnuta.

Dle žalobce v současné době je již naprosto běžné uskutečnění elektronických podání, jakož i elektronická komunikace se státními orgány a mezi nimi v elektronické podobě. Tato podání a komunikace je postavená zcela na roveň dokumentům v papírové podobě. Žalobce neviděl důvod, proč by měla e-mailová korespondence mít odlišný režim než korespondence „papírová“. Stejně tak, jako je každé „papírové“ podání na podatelně zaevidováno a následně založeno do příslušného spisu, tak by mělo být nakládáno i s dokumenty v elektronické podobě. Ponechání zálohování, resp. archivace e-mailové korespondence, na jednotlivých úředních osobách, je zjevným unikovým prostorem, kterým může docházet ke ztrátě „nehodících se“ dokumentů. Absurdita a nežádoucnost takové praxe se ukáže, jakmile bychom ji aplikovali i na „papírové“ dokumenty odeslané či přijaté úředními osobami. Z právního řádu nevyplývá, že by to, co platí pro dokumenty „papírové“, nemělo z hlediska zabezpečení platit i pro dokumenty „elektronické“. Dle žalobce je argumentace o tom, že dokumenty vlastněné náměstkem hejtmana kraje se neevidují v „oficiálním protokolu kraje“, naprosto nepřijatelná a je v rozporu se základními zásadami správního řádu, včetně zásady o písemném vedení spisu, a v návaznosti na to i v rozporu se zákony o archivní a spisové službě. Je naprosto jednoznačné, že elektronicky obdržená korespondence musí být zavedena do spisového materiálu, tj. například vytištěna a registrována pod přiděleným číslem jednacím. Současně platí, že i vytištěná emailová korespondence zůstává „emailovou korespondencí“ ve smyslu definice v předmětné žádosti, a tedy i při smazání elektronické verze je informace i nadále existující a jako takové vydatelná. Také platí, že „emailová korespondence“ je existující a vydatelná, ať již existuje v kopii kdekoliv v rámci povinného subjektu, tedy na centrálních počítačových serverech, v záložních nebo archivních kopiích emailového systému, apod.

K poukazu žalovaného na ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 646/2004 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, žalobce poznamenal, že seznam dokumentů, které nejsou úředního charakteru a nepodléhají evidenci v rámci spisové služby, nemůže být nahrazen vlastním

uvážením jednotlivých úředních osob. Žalovaný i povinný subjekt vycházeli z teze, že osobní schránka radního nemá sloužit primárně pro úřední komunikaci a korespondence tedy bude mít spíše charakter neformální a osobní. Skutečnost, zda do osobní schránky radního byla doručena nějaká komunikace úředního charakteru, však žalovaný ani povinný subjekt neproověřil způsobem, kterým by byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Zdůraznil, že ne pro všechny typy elektronické komunikace se požaduje použití elektronického podpisu, a tedy se nepožaduje odesílání a přijímání této elektronické korespondence pouze prostřednictvím elektronické podatelny. V daném případě je důležitějším aspektem obsah e-mailové korespondence než otázka použití či nepoužití elektronického podpisu a elektronické podatelny. Toto ostatně dokládá i reálná implementace elektronické korespondence mezi orgány státní správy a samosprávy, kdy je naprosto standardní, že jednotlivé úřady a instituce zřizují zcela standardně vedle emailových adres pro centrální elektronickou podatelnu také elektronické adresy pro jednotlivé osoby. Je notorietou, že tyto emailové adresy nejsou v žádném případě zřizovány primárně pro osobní korespondenci, např. s rodinnými příslušníky, ale jsou primárně zřizovány pro výkon úkonů úředního charakteru a pro umožnění co nejrychlejší a nejefektivnější komunikace při jejich plnění.

Dle žalobce je naprosto zásadní, že komunikační prostředky poskytnuté zaměstnavatelem jsou majetkem zaměstnavatele a zaměstnavatel (povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb.) má tedy plné právo nakládat s korespondencí, která se tímto oficiálním způsobem mezi úřady a institucemi vyměňuje. Doplnil, že kdyby některý zaměstnavatel (povinný subjekt) akceptoval, že poskytnuté komunikační prostředky smí jeho zaměstnanci používat navíc i pro soukromé účely, není vyloučeno, že by mohl vzniknout důvod pro částečné odepření informací (např. z důvodu ochrany osobních údajů), nicméně v každém případě, kdy dojde k částečnému odepření, musí být vydáno rozhodnutí podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. Předmětnou žádost tedy nelze vyřizovat tím, že je žadateli sděleno, že neexistuje žádná korespondence úředního charakteru a nevydat rozhodnutí na ostatní typy korespondence, které byly na uvedené e-mailové adrese obdrženy nebo z ní odeslány a které jsou de facto sdělením, jaké zaslal povinný subjekt v předmětném případě, odpírány.

V případě, že by požadovaná e-mailová korespondence byla radním smazána, neznamená to, že neexistuje. Pokud je požadovaná informace - emailová korespondence, uložena kdekoli v rámci povinného subjektu, pak je stále informací ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Dle žalobce je tedy nepodstatné, zdaje informace uložena na disku osobního počítače zaměstnance povinného subjektu, na centrálním serveru povinného subjektu nebo v archivním-zálohovém systému.

K tvrzení žalovaného, že „Z tohoto hlediska se tedy v posuzovaném případě pokud jde o informace obsažené v dokumentech neúředního charakteru nejedná ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. o informace, které musí mít povinný subjekt k dispozici.“ žalobce konstatoval, že žalovaný vůbec nepřipouští tu skutečnost, že požadované informace povinný subjekt k dispozici má. Nejde tedy o to, že by žalobce požadoval po povinném subjektu informace, které povinný subjekt nemá povinnost mít, nýbrž žalobce požaduje informace, které povinný subjekt má již k dispozici.

Žalobce nesouhlasil se sdělením žalovaného, že lze respektovat užívání osobní e-mailové schránky člena rady kraje také pro osobní či neformální korespondenci netýkající se činnosti povinného subjektu. Jak totiž připustil žalovaný „osobní emailové schránky poskytnuté organizací nejsou privátním vlastnictvím osoby uživatele“ a tudíž dle názoru žalobce by prostředky svěřené dané osobě k výkonu veřejné správy neměly být zneužívány k politickým a soukromým účelům.

Závěrem zdůraznil, že v daném případě žalovaný ve funkci druhostupňového orgánu nenaplnil požadavky kladené na něj, neboť místo aby naplnil zásadu materiální pravdy a

prověřil, kolik e-mailových sdělení existovalo/existuje a kolik z nich je vydatelných, a zda byla pro sekretariát radního zřízena další e-mailová adresa, žalovaný zůstal de facto v tomto aspektu nečinný a prostě bez jakéhokoliv dalšího ověření potvrdil ve svém rozhodnutí, že prvostupňový orgán nepochybil. Tvrdil, že pokud by bylo připuštěno, aby druhostupňové orgány pouze takto „opisovaly“ tvrzení prvostupňových orgánů, bylo by to zcela v rozporu s dvoustupňovostí předmětného zákonného procesu dle zákona č. 106/1999 Sb. a podávání stížností podle ust. § 16a zákona č. 106/1999 Sb. a odvolání podle ust. § 16 tohoto zákona by bylo zcela nesmyslné (žadatel by de facto nebyla poskytnuta ochrana, kterou mu právě dvoustupňový proces poskytnout má).

Uzavřel, že nezákonným postupem povinného subjektu, potvrzeným žalovaným, byl zkrácen na svém právu na svobodný přístup i informacím podle čl. 17 LZPS.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na svých tvrzeních uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný zdůraznil, že v řízení o stížnosti nebylo prokázáno, že by konkrétní korespondence, kterou žalobce požadoval, skutečně existovala, a proto není zřejmé, jaká konkrétní újma žalobci vydáním napadeného rozhodnutí vznikla.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle ust. § 14 odst. 5 písm.d) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle ust. § 15 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“) písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejich projevů osobní povahy smějí být pořízeny nebo použity jen s jejím svolením.

Podle ust. § 40 odst. 4 občanského zákoníku písemná forma je zachována, je-li právní úkon učiněn telegraficky, dálnopisem nebo elektronickými prostředky, jež umožňují zachycení obsahu právního úkonu a určení osoby, která právní úkon učinila.

Soud o věci uvažil takto:

Námítku, podle které žalobce neomezil svojí žádost na emailovou korespondenci úředního charakteru, ale pod bodem a) žádosti požadoval kopii veškeré emailové korespondence Ing. Venclíka, neshledal soud oprávněnou. Zákon č. 106/1999 Sb. je obecnou právní normou, která má zajistit právo veřejnosti na svobodný přístup k informacím. Podle zákona č. 106/1999 Sb. tak jsou povinné subjekty na základě podané žádosti o informace povinny poskytnout žadateli požadované informace. Povinné subjekty však ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. netíží povinnost poskytovat jakékoliv informace, ale toliko takové informace, které se vztahují k jejich působnosti. Tedy na základě žádosti o informace podané podle zákona č. 106/1999 Sb. se lze po povinném subjektu domáhat pouze informací vztahujících se k působnosti povinného subjektu. Jestliže tedy žalobce podal žádost výslovně s poukazem na zákon č. 106/1999 Sb. a zcela obecně žádal o předání kopií emailové veškeré korespondence radního Ing. Venclíka, je zřejmé, že na základě podané žádosti mohl povinný subjekt žalobci poskytnout pouze ty informace, které mu zákon č. 106/1999 Sb. ukládá poskytnout, tj. informace vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje. V tomto smyslu bylo také žalobci na jeho žádost odpovězeno, neboť z napadeného rozhodnutí, stejně jako z rozhodnutí povinného subjektu, vyplývá, že povinný subjekt neměl k dispozici za předmětné období emailovou korespondenci Ing. Venclíka, vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje a taková korespondence nebyla doručena ani na emailové adresy posta@kr-jihomoravsky.cz, podatelna@kr-jihomoravsky.cz. Toliko pro úplnost povinný subjekt v rozhodnutí doplnil, že emailová korespondence Ing. Venclíka není evidována v oficiálním protokolu, tudíž se nejedná o informace úředního charakteru. Pokud pak žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazuje na emailovou korespondenci úředního charakteru, respektive rozlišuje mezi dokumenty úředního a neúředního charakteru, činí tak v souvislosti s námitkou žalobce, podle které má Jihomoravský kraj povinnost mít veškerou korespondenci člena rady kraje s ohledem na předpisy upravující vedení spisové služby a archivaci. Při vypořádání této námítky pak žalovaný vychází z ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 646/204 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, z něhož vyplývá, že dokumenty neúředního charakteru evidenci podle zákona o archivnictví nepodléhají. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány žádost žalobce neomezily na emailovou korespondenci úředního charakteru. Soud tak neshledal námitku žalobce oprávněnou.

K pochybnostem žalobce o pravdivosti sdělení, že by za požadované období neexistoval jediný e-mail odeslaný či přijatý Ing. Venclíkem a k tvrzení žalobce, že požadované informace má povinný subjekt k dispozici, soud uvádí, že z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že za účelem řádného vyřízení žádosti žalobce povinný subjekt přípisem ze dne 6.1.2009 požádal Ing. Milana Venclíka o kopie jeho emailové korespondence, která se týká působnosti Jihomoravského kraje. K uvedené žádosti Ing. Milan Venclík povinnému subjektu sdělil, že z uvedeného období nemá žádnou emailovou korespondenci vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje. Na základě shora uvedeného soud neshledal tvrzení žalobce o dispozici předmětných informací povinným subjektem důvodným. Navíc žalobce nepředložil žádný důkaz, který by oprávněnost jeho tvrzení doložil. Námitka žalobce tak zůstala toliko v rovině tvrzení. K tomu soud poukazuje na skutečnost, že jestliže emailová korespondence adresovaná Ing. Venclíkovi a vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje nebyla doručena na oficiální adresu elektronické podatelny (posta@kr-jihomoravsky.cz,

podatelna@kr-jihomoravsky.cz), jenž je primárně určena k přijímání a odesílání dokumentů, vztahujících se k působnosti Jihomoravského kraje, tím méně pravděpodobné je, že by takový dokument byl odeslán do osobní schránky Ing. Milana Venclíka, jenž k tomuto účelu neslouží. Z uvedených důvodů neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Námitku žalobce, podle které žalovaný ani povinný subjekt neproověřil, zda do osobní schránky Ing. Venclíka nebyla doručena nějaká komunikace úředního charakteru, a s tím související námitku, podle které žalovaný nenaplnil požadavky na něj kladené, neshledal soud opodstatněnou. Zákon č. 106/1999 Sb. poskytování informací vztahujícím se k působnosti povinného subjektu omezuje, když například v ust. § 8a informace, týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, umožňuje povinnému subjektu poskytnout jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Předpisem upravujícím ochranu osobnosti je občanský zákoník, který v ust. § 12 odst. 1 stanoví, že písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejích projevů osobní povahy, smějí být pořizeny nebo použity jen s jejím svolením. Dle ust. § 40 odst. 4 občanského zákoníku je písemná forma zachována, je-li právní úkon učiněn telegraficky, dálnopisem nebo elektronickými prostředky, jež umožňují zachycení obsahu právního úkonu a určení osoby, která právní úkon učinila. Ochrana elektronické pošty fyzické osoby se vztahuje na veškerou poštu v emailové schránce konkrétní fyzické osoby, označené jejím jménem, byť byla zřízena povinným subjektem (srov. článek „Úřad pro ochranu osobních údajů k problémům z praxe - č. 1/2003“, www.uoou.cz). Bez souhlasu konkrétní fyzické osoby nemůže být její emailová pošta otevřena, aniž by se tím třetí osoba (tj. v daném případě povinný subjekt) nedopustila protiprávní činnosti. Zkoumat obsah této emailové schránky pouze z důvodu žádosti o poskytnutí informace dle zákona o č. 106/1999 Sb. tak není přípustné. Vzhledem k tomu, jakým způsobem žalobce formuloval svůj požadavek „*kopie emailové veškeré korespondence radního Ing. Venclíka, a to za období od 1.9.2008 do 23.12.2008*“, je zřejmé, že při poskytování této informace by se povinný subjekt nemohl vyhnout zásahu do práva na ochranu listovního tajemství a tajemství dopravovaných zpráv. Nelze si totiž představit jiný způsob poskytnutí požadovaných informací než způsobem v rozporu s ust. § 8a zákona o informacích. Z uvedených důvodů tak neshledal soud námitky žalobce oprávněnými.

Jestliže soud dospěl v projednávaném případě k závěru, že bez souhlasu konkrétní fyzické osoby nemůže být její emailová pošta otevřena, aniž by se tím povinný subjekt nedopustil protiprávní činnosti, nelze přisvědčit ani obsáhlé argumentaci žalobce, podle které ponechávání zálohování emailové korespondence na úředních osobách je zjevným únikovým prostorem, kterým může docházet ke ztrátě nehodících se dokumentů. I k zálohování korespondence, kterou úřední osoba obdržela do své emailové schránky, je totiž třeba jejího souhlasu. K tomu soud též odkazuje na napadené rozhodnutí (konkrétně na stranu 6, druhý odstavec), v němž se žalovaný podrobně zabýval otázkou, které dokumenty podléhají ze zákona evidenci v rámci spisové služby, a to i s odkazy na relevantní ustanovení právních předpisů.

Tvrzení žalobce, že i v případě, že by požadovaná emailová korespondence byla radním smazána, neznamená to, že neexistuje, není důvodné. V projednávaném případě Ing. Milan Venclík nesdělil, že by požadovanou emailovou korespondenci za předmětné období smazal. Ing. Milanem Venclíkem bylo sděleno, že z uvedeného období nemá žádnou emailovou korespondenci vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje. Stejně tak povinný subjekt (a rovněž i žalovaný) netvrdil, že by došlo ke smazání žalobcem požadovaných informací. Povinný subjekt žalobci sdělil, že nemá k dispozici požadovanou

emailovou korespondenci Ing. Venclíka vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje. Toliko pro doplnění pak uvedl, že archivace emailových schránek člena Rady Jihomoravského kraje je na jeho uvážení, respektive není centrálně řízena. Z uvedených důvodů soud neshledal tvrzení žalobce oprávněným.

Pokud se týká námitky žalobce, podle které měl povinný subjekt vydat rozhodnutí podle ust. § 15 zákona č. 106/1999 Sb., soud uvádí, že za situace, kdy povinný subjekt nemá z nějakého důvodu žadatelem požadované informace k dispozici, nemůže žádosti žalobce vyhovět. Ve smyslu ust. § 15 zákona č. 106/1999 Sb. by tak povinný subjekt měl vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. V projednávaném případě však žalobce nemohl být dotčen na svých právech, když namísto rozhodnutí o odmítnutí žádosti, bylo vydáno rozhodnutí podle ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., neboť přestože povinný subjekt zvolil postup podle ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. a poskytl žalobci negativní informaci, tzn. sdělení, že požadovanou informací nedisponuje, v odůvodnění rozhodnutí žalobci svůj postup přezkoumatelným způsobem zdůvodnil. Žalobce pak proti rozhodnutí povinného subjektu využil opravného prostředku (stížnosti podle ust. § 16a zákona č. 106/1999 Sb.). V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný podrobně zabýval námitkami žalobce, přičemž seznatelným způsobem žalobci sdělil, na základě jakých důvodů a jakou úvahou námitky žalobce neshledal oprávněnými a z jakého důvodu se ztotožnil s postupem povinného subjektu. Za situace, kdy se soud s neposkytnutím informací žalobci ztotožnil, když zároveň neshledal důvody pro poskytnutí informací žalobci, by bylo porušením principu hospodárnosti, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro tuto vadu řízení, která však nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Ostatně zrušení napadeného rozhodnutí by nebylo ani v zájmu žalobce. Žalobce podal žádost o poskytnutí informací za účelem získání předmětných informací od povinného subjektu. Tohoto účelu však nebude dosaženo vydáním nového rozhodnutí žalovaného podle relevantního ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., když se důvody rozhodnutí povinného subjektu nezmění a žalobci požadované informace poskytnuty stejně nebudou. Tímto postupem dojde toliko k prodloužení správního řízení, aniž by došlo k dosažení žalobcem sledovaného záměru, tj. získání požadovaných informací. Z uvedeného důvodu soud námitce žalobce nepřisvědčil.

Tvrzení žalobce, že žalovaný zůstal nečinný ohledně žádosti žalobce, zda byla pro sekretariát radního zřízena další emailová adresa, nemá oporu ve spisovém materiálu ani v obsahu rozhodnutí povinného subjektu. Ze správního spisu a rozhodnutí žalovaného totiž plyne, že povinný subjekt žalobci sdělil, že pro sekretariát člena Rady Jihomoravského kraje Ing. Milana Venclíka není zřízena žádná další emailová adresa. Z uvedeného důvodu neshledal soud tvrzení žalobce důvodným.

Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze podanou žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou**

vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. března 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.